

„Chiar nebunii nu se vor rătăci”

Există un pasaj în capitolul 35 al profetului Isaia care conține instrucțiuni foarte valoroase pentru sufletele noastre. Acesta spune: „Și acolo va fi un drum larg și o cale și ea se va numi Calea Sfințeniei. Cel necurat nu va trece pe ea, ci va fi pentru cei sfinți; cei care merg pe calea aceasta, chiar *nebuni*, nu se vor rătăci” (Isaia 35.8). Fără îndoială, acest verset se referă în primul rând la Israel, când va fi venit timpul ca Dumnezeu să Se întoarcă din nou în favoarea acestui popor și să îl introducă în bucuria binecuvântărilor care i-au fost promise; dar, în mod fundamental, el este valabil pentru toate timpurile.

Întotdeauna a existat o „cale sfântă”. Enoh mergea deja pe ea, la fel și alții cu el și după el. Ea putea fi găsită chiar și sub Lege. Deși omul nu putea niciodată prin Lege să ajungă la sfințenie, Dumnezeu era totuși în mijlocul poporului Său și, dacă acesta va asculta cu adevărat de glasul Său și va respecta legământul Său, va fi o împărăție de preoți și un neam sfânt pentru El (Exodul 19.5,6). Foarte probabil, puțini au recunoscut această cale, iar numărul celor care au umblat pe ea a fost și mai mic; însă fărădelegile lui Israel nu au invalidat ceea ce Dumnezeu intenționa să fie pentru poporul Său și nici poziția în care El îi plasase.

Faptul că Dumnezeu a prevăzut o „cale sfântă” pentru poporul Său în timpul prezent nu mai trebuie subliniat. El le spune: „Și voi înșivă, ca niște pietre vii, sunteți zidiți o casă spirituală, o preoție *sfântă*, ca să aduceți jertfe spirituale bine primite lui Dumnezeu prin Isus Hristos” (1 Petru 2.5). Și: „Dumnezeu nu ne-a chemat la necurăție, ci la *sfințenie*” (1 Tesaloniceni 4.7). Și: „Urmăriți pacea cu toți și *sfințenia*, fără de care nimeni nu-L va vedea pe Domnul” (Evrei 12.14).

Dar cum poate fi găsită această cale și cine sunt oamenii care merg pe ea? Citim în Psalmul 103.7 că Dumnezeu a făcut cunoscute *faptele* Sale copiilor lui Israel, dar *căile* Sale au fost făcute cunoscute lui Moise, *cel mai blând* dintre oamenii din vremea sa (Numeri 12.3). Aceasta este în concordanță cu cuvintele din Psalmul 25.9: „El îi face pe cei *smeriți* să umble în dreptate și îi învață pe cei *smeriți* calea Sa”. Ambele pasaje ne arată spiritul în care trebuie să ne apropiem de Cuvântul lui Dumnezeu pentru a învăța căile lui Dumnezeu. Nu se menționează aici necesitatea unei mari cunoașteri, a educației și a erudiției; ceea ce avem nevoie și ceea ce este potrivit pentru noi este blândețea și smerenia. „Jertfele plăcute lui Dumnezeu sunt un duh zdrobit” (Psalmul 51.17). „Spre acesta Mă voi uita: spre cel smerit și zdrobit în duh și care tremură la cuvântul Meu” (Isaia 66.2).

Nici nu ar trebui cineva să se aștepte să cunoască căile lui Dumnezeu, care cercetează Cuvântul din curiozitate greșită sau chiar doar din curiozitate și, când crede că a recunoscut aceste căi, acum crede că depinde de el să decidă în ce măsură vrea să meargă sau nu pe ele. Nu este la latitudinea omului să aleagă după bunul plac una sau alta din poruncile lui Dumnezeu. Nu, „aceluia care știe să facă binele și nu-l face, aceasta îi este *păcat*” (Iacov 4.17). Atunci când Dumnezeu a vorbit, este de datoria noastră să ascultăm, să urmăm în simplitate și credincioșie calea pe care o prescrie El. Dacă ne urmăm sentimentele sau dăm ascultare interpretărilor și obiecțiilor intelectului nostru, vom „rătăci”. Cât de mulți s-au rătăcit în acest fel, ba chiar au ratat complet calea adevărului!

Dacă a existat vreodată un moment în care ar trebui aplicate avertismentele severe ale Cuvântului lui Dumnezeu, acesta este momentul actual. Mai mult ca oricând, oamenii își opun propriile gânduri Cuvântului lui Dumnezeu și nu se tem să declare că anumite părți ale acestuia nu mai sunt de actualitate și să le slăbească pe altele după cum consideră ei de cuviință. Faptul că, procedând

astfel, ei tratează Cuvântul *lui Dumnezeu* mai rău decât declarațiile oricărei *persoane* demne de încredere nu le trece prin cap. Sute de mii recunosc că Biblia *conține* Cuvântul lui Dumnezeu, dar îndrăznesc să critice scriitorii fiecărei cărți și să îi judece. Ca și cum Dumnezeu a-tot-înțelept și atotputernic nu ar fi capabil să Își exprime gândurile în cuvinte inspirate de Duhul Său prin instrumentele pe care le-a ales (compară cu 1 Corinteni 2.6-16).

De asemenea, se susține că, fără cunoașterea limbilor originale în care este scris Cuvântul lui Dumnezeu, este imposibil să înțelegem și să judecăm corect ceea ce este scris. Nimeni nu va nega faptul că această cunoaștere este de o valoare extrem de mare; dar Dumnezeu oricărui har a purtat de grijă ca să avem la dispoziție traduceri bune și literale, iar cititorul „spiritual” le va folosi pentru a înțelege ceea ce a fost învățat de Duhul Sfânt mult mai bine decât învață o persoană „naturală”, care nu a fost născută din nou, în ciuda întregii sale erudiții și ascuțimi a minții. Despre o astfel de persoană citim: „nu primește lucrurile Duhului lui Dumnezeu, deoarece sunt nebunie pentru el; și nu le poate cunoaște, pentru că ele se judecă spiritual” (1 Corinteni 2.14).

Să nu uităm niciodată: „cei care merg pe calea aceasta, chiar *nebuni*, nu se vor rătăci”. De nenumărate ori avem experiența că bărbații și femeile simpli la minte, care adesea abia știu să citească și ale căror picioare stau pe „calea sfântă”, înțeleg mult mai mult din adevărul lui Dumnezeu și se simt acasă în revelațiile Sale decât așa-ziii învățați ai lui Dumnezeu, cu toată cunoștința lor. Această experiență coincide cu cuvintele Domnului: „În timpul acela, Isus, răspunzând, a spus: „Te laud, Tată, Domn al cerului și al pământului, pentru că ai ascuns acestea de cei înțelepți și pricepuți și le-ai descoperit pruncilor. Da, Tată, *pentru că așa a fost plăcut înaintea Ta.*” (Matei 11.25,26). O, dacă toți cei care cred că pot judeca și stăpâni Cuvântul lui Dumnezeu cu intelectul lor ar reflecta asupra acestei zicale! Cei „imaturi” (pruncii), care sunt convinși că au nevoie de instruire, acceptă cu bucurie și recunoștință ceea ce spune Dumnezeu, iar El binecuvântează și răsplătește credința lor copilărească, în timp ce ceilalți, mândri de cercetarea lor și de presupusa lor capacitate de a testa totul, ratează calea care duce la adevărata înțelepciune.

De asemenea, nu este necunoscut faptul că Domnul a pus odată un copilaș în mijlocul ucenicilor Săi și le-a spus: „Adevărat vă spun, dacă nu vă veți întoarce și nu veți fi precum copilașii, nicidecum nu veți intra în Împărăția cerurilor. Oricine deci se va smeri ca acest copilaș, acela este mai mare în Împărăția cerurilor.” (Matei 18.2-4).

Ce contrast este acesta cu ceea ce vedem astăzi în jurul nostru! Să ne ferim de „spiritul acestui veac”, ca nu cumva să ne influențeze și pe noi neintenționat și fără să ne dăm seama! Să ne străduim cu toții să fim ca un copilaș care crede cuvintele Tatălui iubit fără ezitare și deliberat! Acesta este modul în care Duhul Sfânt ne poate învăța. Haideți, ca și Maria odinioară, stând la picioarele Domnului nostru și ascultându-L, să absorbim toate cuvintele pline de har care au ieșit din gura Sa sau să studiem Scripturile „inspirate de Dumnezeu și folositoare pentru învățătură, pentru mustrare, pentru îndreptare, pentru instruire în dreptate”! Numai în acest fel noi, ca *om al lui Dumnezeu*, „vom fi împliniți, deplin pregătiți pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3.16-17).